

I si ens atrevíssim ?

Dm, 6/04/2010 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

M'arriba a les mans l'informe que Mgr Claude Dagens, en nom d'un grup d'experts entre els quals nombrosos bisbes de França, varen presentar el novembre del 2009 a l'assemblea dels bisbes francesos: *Entre épreuves et renouveaux: la passion de l'Évangile*: [Indiferència religiosa, visibilitat de l'Església i evangelització].

No és un text farcit de cites, no és un text en un llenguatge eclesiàstic incompreensible per als homes i dones del nostre temps. És un text intel·ligent i dialogant. Precisament una de les cites és el que em va animar a llegir-lo en profunditat. És de Madeleine Delbrel, laica francesa que va viure als barris de París la seva vocació cristiana de forma explícita i clara i a la vegada al costat dels no creients, en aquella època- anys 60- els sindicats comunistes: "L'Església; cal que ens escarrassem per a fer-la amable. Caldria que ens comprometéssim per a evitar tot allò que en ella, i sense que sigui necessari, fa que el seu amor sigui indesxifrable.... (Madeleine Delbrel, *Nous autres gens de rues*, Ed du Seuil, 1966).

És un text clar, i a la vegada complex, que afirma sense por l'afebliment institucional de l'Església a França i a la vegada un reconeixement de que l'Església comparteix amb la societat les seves fractures i les seves incerteses sobre el futur. I tot i així, va més enllà afirmant que les anàlisis sociològiques no són suficients per a comprendre el moment actual de l'Església i la seva missió en el món, tot i que són necessàries doncs ens acosten al realisme de la situació. Una lectura espiritual és imprescindible, i ens remet a Pau: "quan soc feble és quan soc realment fort" (2Co12,19).

Coincideix la lectura d'aquest magnífic document durant els dies de Setmana Santa amb una altra lectura, *Signos de Dios en lo cotidiano* de Xavier Quinzà, Frontera Egian, 2003. I em demano si descobrir els signes del temps en el moment actual no exigeix aquesta lectura espiritual, aquesta mirada des de la fe, que va més enllà d'un encarament de la realitat amb els valors morals de l'Evangeli, i que reconeix i experimenta Déu present i actiu en l'interior de la nostra feblesa humana i eclesial.

Aquesta lectura m'ha estat útil i reconfortant, perquè dóna claus per a situar-nos com a Església en una societat secularitzada sense actuar en oposició al secularisme però també sense pretendre construir una contra-societat, buscant una visibilitat i una paraula que arrela en la bondat i el perdò, com a única forma per a encarar-nos amb el misteri del Mal gràcies a la victòria per la Creu de Jesucrist de l'amor i l'esperança davant l'odi i la desesperança.

M'ha estat profitosa perquè m'ha recordat que la nostra Esperança no rau en el convenciment d'un futur millor, ni tan sols en ser capaços d'imaginar el futur. Citant a Christian de Chergé, "Només hi ha esperança quan acceptem no veure el futur. Voler imaginar el futur és fer esperança-ficció. No tenim la imaginació de Déu. Demà serà una altra cosa, i nosaltres no la podem ni imaginar. D'això se'n diu pobresa"

